

Ազդարարության Trumpet's Sound **Վոդ**

49-րդ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏՐԱԼԻԱ
ՀՈՒՆՎԱՐ - ՓԵՏՐՎԱՐ 2018

Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBRIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերթը Սիդնեյի Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ հովիվ Հրաչ Գույունյան:

Այս թերթը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցեով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Աստվածապաշտությունը՝ օգտակար է..... Հովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Իսկ դու աճո՞ւմ ես Ռեքս Տիրլալ

Տիրոջ ընծայումը տաճարում..... Դոն Սթորմըր

Աննայի եզակի նվերն Աստծուն Քաղված

Հովհաննեսի նամակները (2)..... ՉՄՅԵԿ պանորամա

Փո՞ղ, թե՞ Աստված Դոկտ. Չեյրո Բասարա

Հայթայթող Աստված Քաղված

Ստեղծված ենք Նրա հաճության համար (1) Հովիվ՝ Րաֆֆի Չափարյան

Քրիստոնեական չափանիշներ Քաղված

Գտնել հավասարակշռությունը..... Մանկանց ավետ. ընկ.

Եվս մեկ տարի Հովիվ՝ Հովսեփ Հովսեփյան

«Աստվածապաշտությունը՝ օգտակար է ամեն ինչի համար...»:

Ա Տիմոթեոս 4:8

Նոր տարին՝ նոր ուժով: Ո՛չ, դու հեծանիվի կամ արագացող վազք-ուղու կարիք չունես... Միգուցե նոր Աստվածաշնչի^օ, Աստվածաշունչի սերտողության խմբակի մասնակցելու^օ կամ կանոնավոր կերպով եկեղեցի հաճախելու կարի^օք ունես:

Աստվածաշունչը հստակ սովորեցնում է, որ պետք է հաղորդակցվենք մյուս հավատացյալների հետ, ոչ միայն սուրճ խմելու համար, այլև Աստվածաշունչը սերտելու, ոչ թե եկեղեցու և հովվի մասին խոսելու, այլ Աստծո Խոսքի մեջ ներթափանցելու և միմյանց Քրիստոսով քաջալերելու համար: Ոմանք լավ են սկսում, նույնիսկ ուրիշներին քաջալերում են մասնակցել, բայց շուտով նահանջում են և սկսում բացակայել: Սա նման է մարգարահի վարժանքներին մասնակցելուն և մի քանի շաբաթ անց՝ «այն շատ ծանր է» ասելուն:

Ես սիրում եմ այս համարը. «Աստվածապաշտությունը՝ օգտակար է ամեն ինչի համար». Աստծուն պաշտելու, Նրա Խոսքը սերտելու, ուրիշների հետ հաղորդակցվելու. ամեն բանի համար օգտակար է:

Երբ ամեն անգամ հաճախենք եկեղեցական ճամբարների, ծրագրում կլինի առավոտյան մենիկ պահի ժամը, որի նպատակը ոչ թե մարդկանց օգնելն է, որ չքնեն, այլ Տիրոջ հետ առանձնանալն է և Նրա մասին խորհրդածելը, աղոթելը և Աստվածաշունչ կարդալը: Օրն այդպես սկսելու ի՛նչ գեղեցիկ պահ է: Մենք շատ լավ գիտենք հետևյալ համարը.

«Արթուն մնացեք, հսկեցեք, որովհետև ձեր հակառակորդը՝ սատանան, մոռցացող առյուծի պես պտտվում ու փնտրում է՝ թե ու՛մ կուտա» (Ա Պետ. 5:8):

Այո՛, աշխարհը կարող է մեզ շատ բաներով զբաղված պահել: Կարողում ենք, որ Հիսուսը միշտ առանձնանում էր Իր աշակերտներին՝ Հոր հետ հաղորդակցվելու համար:

Ի՞նչ կասես քո մասին: Ինչպե՞ս են ընթանում հոգևոր մարմնավարժություններդ, ե՞րբ ես սկսելու Հայր Աստծո, Ռոդի Աստծո և Սուրբ Հոգի Աստծո հետ հաղորդակցվելը, ե՞րբ ես նվիրումով որոշելու հաճախել եկեղեցի և մասնակցել Աստվածաշնչի սերտողության խմբակին, հաղորդակցվել մյուս հավատացյալների հետ:

Կյանքը մնան է ալիքի. այն կարող է գալ և մի կողմ շարտել քեզ: Թերևս մի պահ գա, ու ասես, թե շատ մոտ էիր, բայց չիմացար՝ ինչ եղավ: Եթե դու նրանցից ես, ովքեր զգում են, որ շատ հեռու են գնացել, կարո՞ղ ես արդյոք տեսնել Նրա լայն բացած սիրող բազուկները, որոնք կանչում են քեզ՝ ասելով.

«Ինձ մո՛տ եկեք, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ, և Ես ձեզ հանգստություն կտամ: Իմ լուծը ձեր վրա վերցրե՛ք և Ինձնից սովորեցե՛ք, որ Ես հեզ եմ ու սրտով խոնարհ. և ձեր անձերի համար հանգրստություն կգտնեք, որովհետև Իմ լուծը քաղյր է, և Իմ բեռը՝ թեթև» (Մատթ. 11:28-30):

Հ. Գ.

Իսկ դու աճո՞ւմ ես (2)

2 Պետրոս 1:1-15

Աստված աճելու կարողություն է տվել մեզ, բայց արդյոք մենք ուզո՞ւմ ենք աճել: Գոյություն ունի բալանսավորված աճի կարիք: Յուրաքանչյուր առաքիլություն պետք է բալանսավորվի՝ դրան ավելացնելով մեկ այլ առաքիլություն: Ստորև ներկայացվում է քայլերի շարք կամ բնավորության գծեր:

Շարքը բացում է հավատքը

Սա Աստծո գորեղ բազուկների մեջ նետվելու քայլ է ու հավատք առ այն, որ Նա մեզ փրկել է Քրիստոսով. Նա մեզ երբեք չի թողնի: Նա կշարունակի պահել ու աջակցել մեզ ամեն օր:

Հավատքիդ բարությունն ավելացրու

Սա բարոյական քաջություն է: Լավ ու պատվելի ընկեր ու քաղաքացի լինելու համար Հակոբոսը սովորեցնում է, որ հավատքը առանց բարոյական գործերի նման է անշունչ մարմնի. Պետրոսը նույնն է ասում: Բայց շուտով կտեսնես, որ լոկ հավատալն ու ճիշտ արարքներ գործելը բավական չեն:

Քարությանդ գիտելի՞ք ավելացրու

Լոկ ճիշտ արարքներ գործելն ու ճիշտ բաների հավատալը բավական չէ, պետք է դրանք հիմնավորել կարողանանք: Երբ մեզ հարցնում են, թե ինչու ենք հավատում՝ ինչին հավատում ենք, ու ինչո՞ւ ենք անում այն, ինչ անում ենք, պետք է կարողանանք բացատրել: Սա է մարտահրավերը քրիստոնյաների նոր սերնդին. ոչ միայն փոխանցել իրենց հավատքն ու գործերը, այլև իրենց հավատքի ու գործերի պատճառը բացատրել:

Գիտելիքիդ ինքնատիրապետումն ավելացրու

Սա ինքներս մեզ վերահսկելու կարողությունն է: Ինչի՞ համար է դա հարկավոր գիտակ մարդկանց: Ի՞նչ է լինում, երբ իմանում ենք մի բան, որ մեկ ուրիշը չգիտի, կամ այլ կերպ է նայում դրան: Կարող ենք համբերությունից դուրս գալ կամ հպարտանալ: Գիտելիքն առանց խոնարհ ու համբերատար ինքնատիրապետման կարող է մեծ վնասներ պատճառել:

Ինքնատիրապետմանդ տոկունությունն ավելացրու

Նրանք, ովքեր երբևէ նոր վճիռ են կայացրել կամ ուրիշ սննդակարգի են անցել, կիմանան, թե որքան հեշտ է սկսելը: Իսկական փորձությունը շարունակելն է: Շատերն են դառնում Քրիստոսին: Մեկնարկը հրաշալի է, բայց մեր նպատակը հաղթական ավարտն է:

Տոկունությանդ աստվածավախությունն ավելացրու

Կարելի է ունենալ հնազանդ հավատք, հիմնավորված գիտելիք, ինքնատիրապետում ու տոկունություն, բայց մի քանի տարի անց այդ ամենը կարող է վերածվել գաղջ, ուղղորդված ջանքերի: Առանց աստվածավախության, առանց Քրիստոսի հետ անձնական ջերմ փոխհա-

րաբերության՝ տեսադաշտից կորցնում ենք ի սկզբանե մեզ խրախուսող տեսիլքը:

Աստվածավախությանդ եղբայրական բարությունն ավելացրու

Որքան մոտ ենք կանգնած Աստծուն, այնքան ավելի հոժարաբար ենք սիրով ու բարությանը ներգրավվում պարզ հարաբերությունների մեջ: Ավելի հոժարաբար ենք ներում ու մարդկանց առջև բարձր պատմեշներ չենք քաշում, որ ստիպված լինեն վրայով ցատկել, նախքան նրանց կընդունենք պարզ բարությամբ:

Եղբայրական բարությանդ սե՛ր ավելացրու

Այս մեկը մեզ հասցնում է հոգևոր աճի նպատակակետին: Տեսա՞ր, թե Պետրոսի աճի արահետը մեզ ուր հասցրեց: Մեզ հանգեցրեց՝ խորհելու աճի բարձրագույն նշանի շուրջ: Դա սեր տալու և առնելու կարողությունն է: Միմյանց հետ վարվելու ձևը մեր հոգևոր վիճակի ճշմարիտ փաստարկն է: Մարդկանց հետ իմ փոխհարաբերություններում արդյոք.

- Անվերապահորեն ընդունում ու սիրո՞ւմ եմ նրանց:
- Պատմե՞շ, թե՞ կամուրջ եմ գցում:
- Դատո՞ւմ եմ:
- Բժշկարար ազդեցություն ունենո՞ւմ եմ մարդկանց վիրավոր հոգիների վրա:

Վիրավոր հոգիներ շատ կան: Եզեկիելը հետևյալ սոսկալի խոսքերն է գրում Իսրայելի կեղծ հովիվներին. «Չուժեղացրիք թույլերին ու չբուժեցիք հիվանդներին և կոտրվածքը չվիրակապեցիք ու մոլորվածին ետ չդարձրիք և կորածին չփնտրեցիք, այլ բռնությամբ ու դաժանությամբ նրանց վրա իշխեցիք» (Եզեկ. 34:4):

Եթե մարդը հոգևորապես տկար է կամ վիրավոր, միթե դաժանությամբ կամ բռնությամբ ենք վարվում նրա հետ, թե՞ ուժեղացնում ենք ու վիրակապ դնում վերքին: Քրիստոնյաներս երբեմն շատ լավ ենք ուրիշների սխալները մատնացույց անելուց: Բայց երբ հարցը հասնում է բժշկելուն, վերքեր վիրակապելուն ու հոգևոր առողջությունը վերականգնելուն, այնքան էլ խելամիտ չենք գտնվում: Եզեկիելն ասում է,

որ Աստծո համայնքներում հոգևորապես տկարները պետք է ուժեղացվեն, իսկ վիրավորները՝ վիրակապվեն, ոչ թե դատվեն: Դատելու կարիք մեր մտածածից շատ ավելի քիչ կա: Պետրոսն ասում է, որ աճելով՝ պետք է գիտակցենք, որ սիրո պակասություն չկա. Աստծո սերն օդի պես է. ինչքան էլ օգտվեն դրանից, միևնույն է, շատ կա բոլորի համար էլ:

Ո՞րն է հոգևոր աճի նպատակը

Հոգևոր աճը կանխում է Տիրոջը մեր անարդյունավետությունն ու անպտղությունը: Դա անիմաստ կյանքի հակառակն է: Մեր ամեն մի արարքը լի է հավիտենական նշանակությամբ: Իրենց նշանակալի համարող մարդիկ կոթողներ ու արձաններ են կառուցում, որպեսզի հիշվեն: Սակայն ի վերջո դրանք փոշու և մոռացության են մատնվելու: Իսկ քրիստոնյայի համար՝ անգամ պարզաձող մի բաժակ սառը ջուրը, որի մասին մոռացել ես, հավիտյան հիշվում է: Կողոսացիների երրորդ գլխում Պողոսը սովորեցնում է, որ ինչ էլ անես Տիրոջ համար, հավիտենական նշանակություն ունի:

Հոգևոր աճը քեզ իրագեկում է ով լինելուդ մասին: Առանց աճի կույր կամ կարճատես ենք դառնում մեր ինքնության հանդեպ: Մեկընդմիջտ մաքրագործվում ենք խաչի վրա Զրիստոսի գործով և մշտապես ապրում Աստծո շնորհով:

«Առատ ընդունելության» կարժանանանք: Ի՞նչ է առատ ընդունելությունը: Այս արտահայտությամբ երբեմն նկարագրվում է, թե ինչ էր տեղի ունենում, երբ մարզիկները հայրենի Հունաստան էին վերադառնում օլիմպիական խաղերի մրցություններից հետո: Երբեմն քանդում էին քաղաքի պարսպի մի մասը առանձնահատուկ, առատ ընդունելության համար: «Ձեզ առատորեն շնորհվելու է Հավիտենական Թագավորության մեջ մտնելը» (հմբ 11): Այն, որ կարող ենք Աստծո երջանկության մասնիկը լինել, մեզ համար անհասկանալի փառք է, բայց հենց այդ է առատ ընդունելությունը:

Երկու անձանց միջև բարեկամության էությունն այն է, որ յուրաքանչյուրը ուրախություն պատճառի մյուսին: Այդպես է մեր ու Աստծո միջև: Աճել նշանակում է՝ բացահայտել, թե ինչ է նշանակում ուրախանալ Աստծով և ուրախացնել Աստծուն:

Տիրոջ ընծայումը տաճարում

Ղուկաս 2:21-40

Հովսեփն ու Մարիամը Օրենքի ծեսերին հետևեցին: Մանուկ Հիսուսը թլպատվեց, իսկ Մարիամի մաքրվելու օրերը լրանալուց հետո Հիսուսին տարան տաճար ու Տիրոջը ընծայեցին:

Ի տարբերություն Հովհաննեսի թլպատման մասին տեղեկությունների՝ այստեղ Ղուկասը միայն տեղեկացնում է, որ Նրան անվանեցին այնպես, ինչպես հրեշտակն էր ասել: Ենթադրում ենք, որ դա տեղի ունեցավ Բեթղեհեմում. Նազարեթ վերադառնալը, ապա մի քանի շաբաթ անց տաճարում մաքրման ծեսերի համար Հրեաստան գալը դյուրին չէր լինի:

Ղուկասը կրկին ուշադրություն է հրավիրում այն մարդկանց վրա, ովքեր բծախնդրորեն հետևում էին Օրենքին: Նույնը նշվել էր նաև Չաքարիայի ու Եղիսաբեթի մասին: Նույն զգուշավորությամբ Օրենքին հետևում են Հովսեփն ու Մարիամը: 23-րդ համարն ասում է, թե մասնավորապես որ պատվիրանին էին հետևում: Ինչևէ, գրեթե պատահամբ, Ղուկասն ասում է, որ Հովսեփն ու Մարիամն աղքատ էին: Նրանք թանկարժեք ընծաներ չէին բերել, որ կբերեին հարուստները: Փոխարենը՝ բերել էին մի գույգ տատրակ: Այստեղ կրկին հասկանում ենք Տիրոջ ընդունած չքավորության աստիճանը:

Սիմոն և Աննա

Ղուկասն ավելի շատ պատմում է տաճար եկած Սիմոնի և Աննայի մասին, քան մաքրման ծեսերի: Սիմոնի մարգարեությունը Մարիամին՝ վերջինս երբեք չէր մոռանալու:

Սիմոնն աստվածավախ ու արդար մարդ էր, որ սպասում էր Իսրայելի մխիթարությանը: Դա լինելու էր ոչ թե իրադարձություն, այլ անձ՝ Աստծո Օծյալը: Սուրբ Հոգին Սիմոնին հայտնել էր, որ չի մեռնի առանց Մեսիային տեսնելու: Սուրբ Հոգին նրան տաճար բերեց հենց այն պահին, երբ Հովսեփն ու Մարիամը գալիս էին Օրենքը կատարելու:

Միմոնի փառաբանությունն ու մարգարեությունը ցույց են տալիս, որ նա Աստծուն շատ մոտ էր: Նա մանկանը զիրկն առավ և փառաբանեց Աստծուն Իր խոսքը կատարելու համար: Հիմա կարող էր խաղաղությամբ հեռանալ այս կյանքից: Նա տեսել էր Տիրոջ Փրկությունը, որ Աստված պատրաստել էր ամենքի համար: Միմոնին քաջ հայտնի էր, որ երբ Մեսիան գար, օրհնություն ու փրկություն էր բերելու ոչ միայն Իսրայել ազգին, այլև ողջ մարդկությանը: Եսայիին (42:6) Տիրոջ Ծառայի մասին խոսել էր որպես մեկի, ով լույս էր բերելու հեթանոսներին: Միմոնն այս ճշմարտությունը հասկացել էր՝ ճանաչելով, որ նույն անձը հայտնության լույսն էր բերելու հեթանոսներին և փառք՝ Իսրայելի ժողովրդին:

Հովսեփն ու Մարիամը Միմոնի խոսքերից զարմանքից քար էին կտրել: Թվում է, թե նրանցից որոշ ժամանակ պահանջվեց ամիսներ առաջ հրեշտակի բերած պատգամը հասկանալու համար: Հովսեփին ասվել էր, որ մանուկը Սուրբ Հոգուց էր բեղմնավորվել, և Իր ժողովրդին փրկելու էր իրենց մեղքերից: Մարիամին ասվել էր, որ իր որդին, ով նաև Բարձրյալի Որդի էր կոչվում, ժառանգելու էր Իր հոր՝ Դավթի գահը, և Նրա թագավորությանը վերջ չէր լինելու: Իսկ հիմա իմացան, որ օրհնությունը շատ ավելի հեռուն է գնալու, և այդ Մանկան շնորհիվ հեթանոսներն էլ են օրհնվելու:

Միմոնն օրհնեց Հովսեփին ու Մարիամին և նրանց ավելին իմացրեց իր գրկում պահած մանկան մասին: Մանուկն Իսրայելում շատերի անկման ու բարձրացման պատճառ էր լինելու: Այս առեղծվածային նախադասությունը պետք է կապել Մատթ. 21:42-44-ում Տիրոջ մեջբերման հետ: Տերն Իր ունկնդիրներին հիշեցնում էր, որ այն քարը, որ շինողներն անարգեցին, անկյան գլուխ եղավ: Նաև ավելացրեց՝ ով ընկնի այդ քարի վրա, կփշրվի, և ում վրա այն ընկնի, փոշու կվերածի նրան:

Իսրայելում շատերն են մերժում Տեր Հիսուսի Մեսիա լինելը: Նրանք սայթաքում ու վայր են ընկնում խաչյալ Մեսիայի գայթակղության քարի վրա: Ընկնելով՝ փշրվում են: Միաժամանակ շատերը կհավատան: Հավատացողները կբարձրանան՝ աստղերի պես երկնքում շողալու: Տեր Հիսուսը նաև նշան կլինի, որին կհակառակվեն: Տերը բա-

գում նշաններով ցույց տվեց Աստծո Օծյալը լինելու փաստը, բայց Նրան հակառակվողները Նրան անվանեցին որպես Բեհեդգերուդի հետ համագործակցող: Ինչևէ, այս կերպ շատերի սրտերը կբացահայտվեն: Մարդու իսկական մտքերը երևում են Աստծո Որդու հանդեպ նրա վերաբերմունքի մեջ:

Սիմոնն առանձնահատուկ ուղերձ հղեց Մարիամին: Թուրը խոցելու էր նրա հոգին: Մարիամի սիրտը ցավով մղկտալու էր՝ Տեր Հիսուսին խաչի վրա տեսնելով: Նրա մայրական սիրտը կսկիծով մորմոքալու էր:

Տաճարում գտնվող մեկ այլ աստվածավախ անձ՝ Աննան, խոսեց մանկան մեծության մասին: Աննան մարգարեուհի էր, որ ժամանակի մեծ մասն անցկացնում էր տաճարում՝ ծոմով ու աղոթքով Աստծուն ծառայելով: Նա երկար տարիներ այրի էր, և ամուսնու հետ ընդամենը յոթ տարի էր ապրել: Նա Աստծուն փառաբանեց Մանկան համար՝ հավաստելով, որ Նրանով փրկություն կգա: Աննայի՝ մշտապես տաճարում գտնվելը նրան առանձնացնում է՝ որպես Աստծուն նվիրված կին՝ երկրպագող, ծոմ պահող և աղոթող: Նա իր պատմությունը պատմում էր նրանց, ովքեր Երուսաղեմի փրկությունն էին փնտրում, ինչպես ինքը:

Մեզ համար այսօր

Տիրոջը նվիրված սրտեր ունենում են Սիմոնի ու Աննայի պես մարդիկ, ովքեր Աստծո հետ ժամանակ են անցկացնում: Նրանք սովորել էին երկրպագության ուղին: Նրանց երկրպագության Աստվածը նույնն է այսօր, ում առջև պետք է խոնարհվենք պաշտամունքով՝ ընդունելով, որ Նա եկավ՝ մեզ համար մեռնելու: Լոկ Նրանում կարող ենք փրկություն ու մեր հոգիներին հանգստություն գտնել:

Դոն Սթոնըրը

Աննայի եզակի նվերն Աստծուն

Խորայելում դատավորների շրջանի անիշխանական և շփոթության օրերի թույլ հոգեվիճակի ժամանակ ամեն մարդ իր աչքին հաճելի երևացողն էր անում, և անտարբերությունն Աստծո հանդեպ բույն էր դրել նաև Հեղի քահանայապետի տանը: Մեղքն ապականել էր ու քայքայել էր սուրբ կոչումով կանչված Հեղիի որդիներին, Աստծո և մարդկանց միջև հեռավորությունը մոտեցնող քահանայապետական կամուրջը փլվելու եզրին էր: Բարկության բաժակը լցված էր և թափվելուն մոտ: Հեղիի որդիներն իրենց առանձնաշնորհումը և պատիվը ոտնակոխ էին արել:

Նրանք ապրում էին սանձարձակ, իրենց մոլություններին և կրքերին գերի: Այլևս չէին կարող Աստծո պատգամները փոխանցել ժողովրդին, զգուշացնել և առաջնորդել: Իրենց դիրքն ու սուրբ պաշտոնը հավետ կորցնելու եզրին էին: Աստված որոշել էր Իր ուխտը վերցնել և նրանց ու նրանց սերունդը պաշտոնագուրկ անել և անեծքով հարվածել:

Ուրեմն ո՞վ էր կանգնելու Աստծո առջև լսող ականջով, խոնարհ սրտով և հնազանդ հոգով: Ո՞վ էր հայտարարելու Նրա խոսքերը, խրատներն ու ազդարարությունները ժողովրդին: Աստված փնտրում էր մեկին, որ պարսպի վրա կամ խրամատում արթուն կանգներ ու հսկեր: Մեկը, որ Իր սրտին մոտ լիներ և Իր տաճարից չբաժանվեր:

Օրերը ճգնաժամային էին: Նա տակավին փնտրում էր մեկին...

Այն տխուր իրականության դիմաց Թագավորների առաջին գրքի էջերը բացվում են բարեպաշտ և աստվածավախ մի մարդու ներկայացմամբ, որ ամեն տարի իր ընտանիքով ներկայանում էր Տիրոջ առջև՝ երկրպագելու և զոհ մատուցելու:

Այս մարդու կանանցից մեկը՝ Աննան, ամուլ էր, ինչի համար նախատվում էր ու տառապում: Մինչև ե՞րբ էր սրտի վրա կրելու այս դառն ու ճնշող վիշտը, մինչև ե՞րբ էր լսելու ու համբերելու:

Վճռական որոշում կայացրեց. անգամ իր տուն չէր դառնալու, Տիրոջ տնից չէր հեռանալու, մինչև որ իր ծանրաբեռնված սիրտը Նրան չբացեր ու չպատմեր, մինչև չխնդրեր, չաղաչեր մի արու զավակ ունենալու համար, նրան՝ Տվողին վերադարձնելու պայմանով:

Աստված չմերժեց այս խնդրանքն ու ընծան և այնտեղ պատասխանեց, ուստի տրտում Աննան ուրախ վերադարձավ, ու երեսն այլևս չտրտմեց:

Աննան կարող էր միայն խնդրել, ունենալ և վայելել: Այդ օրերին արու զավակը կարևոր էր ժառանգությունը և ազգաբանության գիծը պահելու համար, բայց նա համաձայնեց Աստծո նվերը՝ ավելի արժեքավորված, կրկնակի նվեր եղած, Նրան նվիրել:

Աստված գտավ Իր փնտրած անձին և պատրաստեց ապագայի Սամուել մարգարեին:

Մարմնով՝ տկար ու անարզված, բայց հավատքով՝ զորավոր, նվիրումով՝ հոժարակամ Աննան, մի որդու մայր եղավ, ով հաճելի էր Տիրոջը ու մարդկանց, մեծ մարգարե, ով կատարեց Աստծո կամքը:

Աննայի խոստման և հոժարության արդյունքը ոչ միայն մարմնավոր, այլև հոգեկան կոթող եղավ, նրա ուրախության և շնորհակալության աղոթքը Աստված Իր սուրբ Խոսքում արձանագրեց: Սուրբ Գրքում հազվագյուտ են այն կանայք, որոնց աղոթքները հիշված են ու մինչև մեզ են հասել: Աննային նույնպես տրվեց այս պատիվը: Գոհությամբ և մարգարեական շնչով արտասանված այս աղոթքը, վստահ եմ, որ դարեր ի վեր շատերի օրհնությունը, քաջալերությունը և մխիթարությունն է եղել. Տերը Աննայի վրա հաստատեց Իր Խոսքը. «Ես փառավորելու եմ Ինձ փառավորողները, իսկ Ինձ արհամարհողները պիտի անարզվեն»:

Քաղված՝ «Մարանաթա» ամսագրից

Հովհաննեսի նամակները (2)

Երկու նախազգուշացում է ներկայացված. առաջինը՝ աշխարհը, աշխիքն՝ աշխարհի համակարգը, որը ստեղծվել է մարդու կողմից, առանց Աստծո կամ Քրիստոսի, իսկ երկրորդը՝ հակաքրիստոսները՝ աղանդների կամ աղանդավորական շարժումների առաջնորդները: Այս նախազգուշացումները, հավանաբար, տրվել են Հովհաննեսի օրերում քրիստոնյաներին գնոստիկների ուսմունքներից և գործերից պաշտպանելու համար, սակայն նախազգուշացումները հստակորեն կիրառելի են նաև մեր օրերում:

Հովհաննեսն ասում է. «Եթե մեկը սիրում է աշխարհը (աշխարհի համակարգը), Հոր սերը նրա մեջ չէ»: Այս աշխարհային համակարգում ամեն ինչ կարելի է բնութագրել որպես մարմնականի ցանկություն, աչքերի ցանկություն և կյանքի հպարտություն: «Աշխարհն էլ կանցնի, նրա ցանկությունն էլ, բայց նա, ով կատարում է Աստծո կամքը, հավիտյան կմնա» (Ա Հովհ. 2:17): Մենք նկատում ենք, որ այստեղ թվարկված երեք բնութագրերը Եվային դրդեցին Եդեմի պարտեզում արգելված պտղից օգտվելու: «Եվ երբ կինը տեսավ, որ ծառը լավն էր որպես ուտելիք և թե հաճելի էր աչքերին, և ծառը ցանկալի է իմաստուն դարձնելու համար, առավ նա պտղից ու կերավ...» (Ծննդ. 3:6):

2.3 ՏԱՐԲԵՐԱԿԵԼ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍՏՈՒԹՅՈՒՆԻՑ (2:18-29)

Հովհաննեսի հասցեատերերն արդեն գիտեին, որ հակաքրիստոսը գալիս է (հմմտ. 2 Թես. 2:3-4): Սակայն նա մատնանշում է, որ իրենց համայնքում արդեն շատ հակաքրիստոսներ կան՝ չար ուսուցիչներ, որոնք մերժում էին առաքյալներին և նրանց ուսմունքը, ուրանում, որ Հիսուսը Քրիստոսն է: Նրանցից ոմանք նույնիսկ տեղական եկեղեցիների անդամ էին: Այդուհանդերձ, Հովհաննեսը նրանց մասին ասում է. «Ոմանք մեր միջից ելան, բայց մեզնից չէին, քանի որ, եթե մեզնից լինեին, կմնային մեզ հետ. բայց մեզնից ելան... » (Ա Հովհ. 2:19):

Հետո Հովհաննեսը քրիստոնյաներին հիշեցնում է, թե ինչպես կա-

րող են տարբերակել ճշմարիտ և կեղծ ուսմունքները: Երբ նրանք առաջին անգամ հավատացին, օծվեցին Սուրբ Հոգու կողմից, և Նա ուղղեց նրանց դեպի ճշմարտությունը (Հովհ. 16:13): Այսպիսով, Հովհաննեսը կարող էր գրել. «Ձեզ գրեցի ոչ այն պատճառով, որ դուք ճշմարտությունը չգիտեք, այլ որովհետև գիտեք այն...» (Ա Հովհ. 2:20-21): Հովհաննեսը հայտարարում էր, որ գնոստիկները ստախոսներ են, քանի որ ուրացան, որ Հիսուսը Քրիստոսն է, և այդպես անելով՝ նրանք ուրացան և՛ Հորը, և՛ Որդուն: Հիշեք, որ Հիսուսն ասաց. «Ես և Հայրը մեկ ենք» (Հովհ. 10:30): Նաև ասաց. «Մեկը Հորը չի գա, բացի Ինձանով» և «Նա, որ Ինձ տեսավ, Հորը տեսավ» (Հովհ. 14:6, 9): Այսպիսով, Տեր Հիսուսը միակ ճանապարհն է դեպի Հայրը, և Նա նաև Հոր հայտնությունն է: Ուստի, այդ ստախոսները, որոնց մասին Հովհաննեսը գրում է, հավիտենական կյանք չունեին:

Կարևոր էր այն, որ քրիստոնյաներն իրենց սրտերում պահեին այն ամենը, ինչ լսել էին սկզբից, և չտարվեին կեղծ ուսմունքներով: Նրանք պետք է մնային (բնակվեին) Քրիստոսում և պատրաստ լինեին Նրա գալուստին: Քրիստոսի մեջ մնալու արդյունքը քրիստոնեական կյանքում արդարություն գործելն է (Ա Հովհ. 2:27-29):

2.4 ՍԻՐՈ ՄԵՉ ՔԱՅԼԵԼ (3:1-24)

Հովհաննեսն Աստծո ժողովրդին դիմելիս արդեն օգտագործել էր «որդյակներ» արտահայտությունը, բայց այժմ նա մեծարում էր Աստծուն, մինչ գիտակցում էր Հոր սիրո մեծությունը, որ մեզ «Աստծո զավակներ» է դարձնում: Եվ այնպես, ինչպես աշխարհը չճանաչեց Տեր Հիսուսին, նույնպես էլ մեզ չի ճանաչում (Հովհ. 1:10-11, Ա Հովհ. 3:1): Նրանք, ովքեր իսկապես Աստծո զավակներն են, կարող են վստահորեն ակնկալել Տիրոջ հայտնվելը: Այդ ժամանակ նրանք Նրա նման կլինեն՝ տեսնելով Նրան այնպիսին, ինչպիսին Նա կա: Նրան տեսնելու այս հույսը մաքրելու ազդեցություն ունի Աստծո զավակների վրա:

Առաքյալն ասում է, որ նա, ով սովորության համաձայն մեղք է գործում, անհավատ է, այսինքն՝ նա Քրիստոսի մեջ չէ և չի տեսել կամ չի ճանաչում Նրան: Նման մարդն իր կամքը ավելի բարձր է դասում, քան Աստծո կամքը. նա անօրեն մարդ է: Մենք՝ քրիստոնյաներս, գի-

տենք, որ Տեր Հիսուսը հայտնվել է մեր մեղքերը վերցնելու համար, և Նրա մեջ մեղք չկա (Ա Հովհ. 3:5):

Որպեսզի քրիստոնյաները մոլորության մեջ չընկնեն, Հովհաննեսը հատակորեն ասում է. «Նա, ով արդարություն է գործում, արդար է, ինչպես Նա է արդար...Նա, ով մեղք է գործում, սատանայից է» (Ա Հովհ. 3:7-8): Եվ այսպես, մենք կարող ենք տարբերել Աստծո որդիներին և սատանայի որդիներին. «Սրանով են հայտնի դառնում Աստծո որդիները և սատանայի որդիները: Նա, ով արդարություն չի գործում, Աստծուց չէ, և ո՛չ էլ նա, ով իր եղբորը չի սիրում» (Ա Հովհ. 3:10):

Պետք է նշել, որ Հովհաննեսը չի ասում, որ քրիստոնյան ընդհանրապես մեղք չի գործում, այլ այն, որ նա սովորաբար մեղք չի գործում, ինչպես անում էր մինչև իր փրկվելը: Քրիստոնեական կյանքն այլևս չի բնութագրվում մեղքի գործերով, այլ արդարության գործերով: Սակայն քրիստոնյան երբեմն կարող է ընկնել մեղքի մեջ. դա հաստատվում է Ա Հովհ. 1:8-ում և 2:1-ում:

Հովհաննեսը վերադառնում է սիրո թեմային, որը ներկայացրել էր Ա Հովհ. 2:7-11-ում: «Պետք է սիրենք միմյանց» և «Մենք գիտենք, որ մահվանից դեպի կյանք փոխադրվեցինք, որովհետև սիրում ենք եղբայրներին»: «Սրանով մենք իմացանք սերը, որ Նա Իր կյանքը տվեց մեզ համար. մենք էլ պետք է մեր կյանքը տանք մեր եղբայրների համար» (Ա Հովհ. 3:11, 14, 16): Այստեղ Կայենի օրինակը բերված է որպես եղբորը ատելու օրինակ (Ա Հովհ. 3:12): Նրանք, ովքեր ատում են իրենց եղբայրներին, նկարագրված են որպես մահվան մեջ մնացողներ և մարդասպաններ (Ա Հովհ. 3:14-15): «Եվ սա՛ է Նրա պատվիրանը, որ հավատանք Իր Որդու՝ Հիսուս Քրիստոսի անվանը ու սիրենք միմյանց, ինչպես որ մեզ պատվիրեց» (Ա Հովհ. 3:23): Այս սերը ոչ միայն պասիվ է, այլև գործնական: Գործնական սիրո օրինակ է նյութական ունեցվածքը կարիքավորների հետ կիսելը (Ա Հովհ. 3:17-18):

Մեր աղոթքների պատասխանը ստանալու գաղտնիքը տրվում է Ա Հովհ. 3:21-22-ում: Մինչ ավելին ենք իմանում Աստծո կամքի մասին և թույլ ենք տալիս, որ մեր կամքը դառնա Նրա կամքը, խնդրենք ըստ Աստծո կամքի, որ ստանանք այն ամենը, ինչ խնդրել ենք Նրանից:

Տիրոջ պատվիրաններին հնազանդվողները ապրում են Նրա մեջ, և Նա նրանց մեջ է. մենք սա գիտենք Աստծո Հոգու միջոցով, որը տրված է մեզ (Ա Հովհ. 3:24):

2.5 ՃԱՆԱԶԵԼ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԿԵՂԾԻՔԸ (4:1-6)

Հովհաննեսի օրերի քրիստոնյաները պետք է ստուգեին, թե արդյոք այդ ուսուցիչներից (այսպես կոչված) լսած ուսմունքները Աստծո Հոգու^օց էին, թե^օ հակաքրիստոսի ոգուց: Կարևոր փորձաքարն այն էր, թե արդյոք այդ ուսուցիչները ընդուն^օւմ էին, որ Հիսուս Քրիստոսը եկել է մարմնով: Սա եղել է և կա հիմնարար ճշմարտությունը: Ճշմարիտ ուսուցիչները գիտակցում են, որ Նա, ով հավասար էր Աստծուն, մարդկության փրկագնման համար մարդկային մարմին հագավ (Ա Հովհ. 4:1-3):

Աստծո Հոգու միջոցով, որը բնակվում է նրանց մեջ, Աստծո զավակները հաղթահարում են հակաքրիստոսի ոգուն. «Նա, որ ձեր մեջ է, ավելի մեծ է, քան նա, որ աշխարհի մեջ է» (Ա Հովհ. 4:4): Սուտ ուսուցիչները պատկանում են աշխարհին և իրենց բնավորությունը վերցնում են աշխարհից, և աշխարհը լսում է նրանց: Ճշմարիտ առաքյալների մասին խոսելով՝ Հովհաննեսը կարող էր վստահորեն գրել. «Մենք Աստծուց ենք: Նա, ով ճանաչում է Աստծուն, մե՛զ է լսում. նա, ով Աստծուց չէ, չի լսում մեզ: Այսպիսով ենք ճանաչում ճշմարտության Հոգին և խաբեության հոգին» (Ա Հովհ. 4:6): Այսօր քրիստոնյաները ոչ միայն Աստծո Հոգին ունեն առաջնորդության համար, այլև Աստծո ամբողջական Խոսքը, որի միջոցով կարող ենք տարբերել ճշմարտությունն ու կեղծիքը:

(Շարունակելի)

Translated from QMBC Panorama of the Bible Course with permission. QMBC Inc.
Թարգմանված է QMBC Աստվածաշնչի պանորամա դասընթացի թույլտվությամբ:
QMBC Inc.

Փող, թե՞ Աստված

Մարկ. 10:17-22

Փողին հետամուտ

Նախկին հասարակություններում, եթե մարդը աշխատավարձ չուներ, նա բառացիորեն ենթակա էր քաղցի ու մահվան: Գումար հայթայթումը նրան ազատում էր մահվան ու քաղցի վախից: Հետագայում փողը փոխարինեց հագուստին ու սննդի պաշարին: Շուտով նրանք, ովքեր ավելի շատ փող ունեին, մոռացան այն պատճառը, որ գերակայում էր: Փողն ինքնին դարձավ նպատակ, կարգավիճակի խորհրդանիշ և հաջողության չափորոշիչ:

Որոշ հարուստներ հակված են իրենց վեր դասել նրանցից, ովքեր քիչ փող ունեն կամ չունեն: Նրանք վայելում են ճոխ կյանքը, որ ուրիշներին հասանելի չէ: Նրանց ահռելի իշխանություն է տրվում, և կարծում են, թե կարող են իրենց փողն օգտագործել ուրիշներին իշխելու համար: «Արժաթսիրությունն» ի վերջո դառնում է կռապաշտություն: Ուստի Պողոս առաքյալն ասում էր. «Որովհետև դրամի սերը բոլոր չարիքների արմատն է» (Ա Տիմ. 6:10ա):

Տեր Հիսուսը փողի մասին շատ էր խոսում:

Փողի վերաբերյալ կարևոր է երեք հարցադրում. 1. Ինչպե՞ս են դա վաստակում (օրինական ու ազնի՞վ ճանապարհով): 2. Ի՞նչ են անում դրանով (զնում ոչ անհրաժեշտ ճոխություններ՞, թե՞ օգնում կարիքավորներին): 3. Դա ինձ ի՞նչ է անում:

Տեր Հիսուսի առակներից մի քանիսը վերջին հարցի թիրախին են դիպչում: Նրա պատմած 38 առակներից 16-ը վերաբերում էին փողին կամ ունեցվածքին: Լուծում պահանջող բոլոր խնդիրների շարքում Նրա առակների գրեթե կեսը վերաբերում են փողի կամ ունեցվածքի հարցերին:

Փողի սխալ օգտագործում

Որքանո՞վ է ճիշտ, որ գումարը ծախսում ենք՝ գնելու համար բաներ,

որ մեզ հարկավոր չեն, որպեսզի տպավորություն գործենք այն մարդկանց վրա, ովքեր մեզ դուր չեն գալիս: Խնդիրն այն չէ, որ փողն ինքնին վատ բան է: Իրական խնդիրը լոկ այն է, որ փողը Աստծուն փոխարինելու հակում ունի:

Ո՞րն է խնդիրը:

Մարկոս 10:17-22-ում կարդում ենք մի երիտասարդի մասին, ով կարծես Աստծուն էր փափագում: Նրան հրաշալի հնարավորություն է տրվում Տեր Հիսուսի հետ լինելու և Նրանից սովորելու: Ինչևէ, նա վրդովված հեռացավ, որովհետև չէր կարող հրաժարվել ողջ ունեցածից: Խնդիրն այն չէր, որ նրա փողերը վատ բան էին: Խնդիրը լոկ այն էր, որ նրա փողերը ստրկացրել էին նրան:

Այսօրվա ողբերգությունը

Իրական ողբերգությունն այսօր այն է, որ շատ-շատերը փողին են հետամուտ: Նրանք ձգտում են դրան, որովհետև երբեք չեն գիտակցել, որ մի շատ ավելի կարևոր բան կա: Ապրուստի հայթայթման մեր վազքի ժամանակ շատ հաճախ մոռանում ենք կյանք ձևավորել: Փողին հետամուտ մեր վազքի ժամանակ մոռանում ենք տեսնել երկրի վրա մեր ժամանակի ավելի վեհ նպատակը:

Ո՞րն է փողի հետ կապված իմ նպատակը:

Փողն օգտագործում եմ ապրելու համար, թե՞ ապրում եմ փողի համար:

Դոկտ. Չեյլով Բասսարա

Հայթայթող Աստված

Դալասի աստվածաբանական ճեմարանի բացումից կարճ ժամանակ անց՝ 1924թ.-ին, նյութական անբավարարության պատճառով այն գրեթե սնանկության եզրին հասավ: Մի օր կեսօրվա ժամը 12-ին բոլոր պարտատերերը պատրաստ էին ճեմարանը գրավելու: Նույն պահին ուսումնարանի հիմնադիրները հավաքվեցին տնօրենի

գրասենյակում՝ աղոթելու, որ Աստված հայթայթի իրենց կարիքը: Այս աղոթածողովին ներկա էր Հերի Այրընսայտը: Երբ եկավ նրա՝ աղոթելու հերթը, նա իր կենսունակ անկեղծ ոճով ասաց. «Տե՛ր, գիտենք, որ հազարավոր լեռների անասունները քունն են: Խնդրում ենք, որ դրանցից մի քանիսը ծախես և դրամը մեզ ուղարկես»:

Ճիշտ նույն ժամին մի տեխասցի վաճառական աստվածաբանականի գրասենյակ մտավ, յուրահատուկ բարբառով բարևեց քարտուղարուհուն և ասաց.

- Երկու բեռնատար լի արջառ ծախեցի: Ջանացի առևտրային գործ հիմնել, բայց ձախողվեցի: Չգում եմ, որ Աստված ուզում է՝ այս գումարն աստվածաբանական ճեմարանին նվիրեմ: Չգիտեմ՝ նյութական կարիք ունե՞ք, թե ոչ, բայց ահա կտրոնը:

Այս ասելով՝ նա գումարը հանձնեց զարմացած պաշտոնյային: Քարտուղարուհին կտրոնը վերցրեց և գիտակցելով հարցի ճգնաժամային բնույթը՝ գնաց աղոթածողովի սենյակ և կամաց զարկեց դուռը: Ուսումնարանի տնօրենը, ով հիմնադիրն էր, դուռը բացեց և կտրոնը վերցրեց կնոջ ձեռքից: Երբ գումարին նայեց, տեսավ, որ նշված գումարը համապատասխանում էր իրենց պարտքի չափին: Ապա անունին նայելով՝ ճանաչեց արջառների մեծ վաճառականին: Ուստի դառնալով պրն Այրընսայտին՝ ասաց.

- Հերի՛, Աստված արջառները ծախել է:

Այո՛, Տերն ասում է. «Քանի որ Իմն են անտառի բոլոր գազանները, հազարավոր լեռների նախիրները: Ես գիտեմ լեռների բոլոր թռչուններին, ու դաշտի վայրի գազաններն Իմ առջև են: Եթե սովածանամ, քեզ չեմ ասելու, քանի որ աշխարհն ու նրա լիությունն Իմն են: Մի՞թե Ես ցլի միս եմ ուտում կամ նոխազների արյունն եմ խմում: Օրհնության պատարագ մատուցիր Աստծուն, և կատարի՛ր քո ուխտերը Բարձրային ու նեղության օրը կանչի՛ր Ինձ. Ես քեզ կազատեմ, ու դու կփառաբանես Ինձ (Մաղ. 50:10-15):

Քաղված՝ Ռիթարամ Դավիթյանի
«Բարեպառու ձիթենին» գրքից

Ստեղծված ենք Նրա հաճության համար (1)

Ծննդոց 1:1

Ոմանք ասում են, որ այս համարը Աստվածաշնչի ամենաշատ կարդացված համարն է: Չնայած կարող ենք մտածել, որ Հովհ. 3:16-ն է ամենաշատ կարդացվածը, սակայն ոմանք ասում են, թե երբ մարդիկ որոշում են Աստվածաշունչ կարդալ, սկսում են Ծննդ. 1:1-ից, թեկուզ և չեն ավարտում ամբողջ Աստվածաշնչի ընթերցումը:

Բայց և այնպես այս համարը մեծ նշանակություն ունի, եթե պարզապես կարողանանք հասկանալ դրա ամբողջ իմաստն ու ճշմարտությունը: Աստվածաշնչի մնացած մասը հենվում է այս համարի վրա: Իրականում այն կառուցված է Աստծո մասին մեզ մանրամասներ հաղորդելու վրա և օգնելու՝ ավելի լավ հասկանալու Աստծուն՝ որպես Արարչի, նախախնամողի, պահպանողի, Փրկչի և մեր Հոր:

Ուշադրություն դարձրեք. Աստվածաշունչն ասում է, որ Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը: Նախքան Աստծո երկինքն ու երկիր ստեղծելը, ոչինչ գոյություն չունեին՝ բացի Իրենից: Աշխարհում և տիեզերքում ամեն բան՝ տեսանելի և անտեսանելի, գոյություն ունեն միայն այն պատճառով, որ Աստված ստեղծեց դրանք (Կող. 1:16, Հովհ. 1:3, Եսայի 45:12):

Կարևոր է իմանալ, թե ինչու Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, այդ թվում՝ մեզ: Աստվածաշունչն ասում է, որ Աստված բոլոր բաները ստեղծեց Իր հաճության համար: Այլ կերպ ասած, Աստված բոլոր բաները ստեղծել է Իր վայելքի համար (Հայտ. 4:11):

Մենք գիտենք, որ Աստծուն հաճելի է Իր ստեղծագործությունը՝ բնությունը, քանի որ այն հայտարարում է Աստծո փառքը (Սաղ. 19, Ծննդ. 1:4, 12, 18, 21, 25, Սաղ. 104, Սաղ. 104:31):

Սակայն ի՞նչ ասենք մեր մասին: Արդյոք հաճելի՞ ենք Աստծուն: Եթե Աստված է մեզ ստեղծողը, և այդպես էլ կա, և եթե մեզ ստեղծեց Իր հաճության համար, ապա ինքներս մեզ պետք է հարց տանք, թե արդյո՞ք հաճելի ենք Աստծուն:

Ինչպե՞ս կարող ենք հաճելի լինել Աստծուն: Նախևառաջ պետք է կառուցենք հիմքը և ամրացնենք մեր մեջ այն համոզմունքը, որ Աստված է ստեղծել մեզ (Ծննդ. 1:26, 1:27, 2:18, Կող. 1:16):

Աստված հենց այնպես չի ստեղծել մեզ, այլ նպատակի համար՝ Իր հաճության, փառքի և պատվի համար (Եսայի 43:7, 43:21, Սաղմոս 149:4):

Հետևաբար հաջորդ հարցը, որ ինքներս մեզ պետք է տանք, սա է. «Ինչպե՞ս կարող եմ հաճեցնել Աստծուն» (Հայտ. 4:11):

Առաջին՝ Աստված փափաքում է, որ մենք հաղորդակցվենք Իր հետ: Ստեղծագործության սկզբից ի վեր Աստված ուրախանում էր մարդկանց հետ հաղորդակցվելով: Նա դա արեց Ադամի և Եվայի (Ծննդ. 3:8-9), Ենովքի հետ (Ծննդ. 5:22): Աբրահամը կոչվեց Աստծո բարեկամ (Հակ. 2:23): Ուշադրություն դարձրեք. Աստվածաշունչն ասում է, որ Աբրահամը հավատաց Աստծուն, և միայն այն ժամանակ կոչվեց Աստծո բարեկամ:

Երկրորդ՝ Աստծուն հաճելի է Իր զավակներին խաղաղության և միաբանության մեջ տեսնելը (Փիլ. 2:2, Սաղ. 133:1, Հռոմ. 12:16, Եփես. 4:3): Աստծուն հաճելի է, երբ մենք խաղաղության մեջ ենք միմյանց հետ և միասնական: Աստված ուզում է, որ ոչ թե փոքր բաների մասին անընդհատ վիճենք, այլ միմյանց ներելով՝ միասին աշխատենք ընդհանուր գործի՝ Աստծո Թագավորությունը տարածելու համար:

Հետևաբար, երբ մարդը հավատում է Աստծուն Հիսուս Քրիստոսի միջոցով, նա դառնում է Աստծո բարեկամ: Հովհ. 15:15-ում Հիսուսն Իր աշակերտներին բարեկամներ անվանեց: Հետևաբար Աստծուն հաճելի է մարդու հետ հաղորդակցվելը, երբ մարդը հավատում է Իրեն և Հիսուսի միջոցով սկսում հաղորդակցությունը:

Երրորդ՝ Աստծուն հաճելի է, երբ մենք փառաբանում, պատվում և փառավորում ենք Իրեն մեր կյանքում: Դա տեղի է ունենում երկու ձևով՝ դավանելով և հնազանդվելով:

Աստծուն հաճելի է, երբ մենք դավանում ենք Իր անունը, կամ հայտարարում Նրա ճշմարտության մասին (Մարկ. 16:15, Ա Պետ. 3:15-16, Գործք 1:8):

Աստծուն հաճելի է, երբ մենք հնազանդվում ենք Իրեն (Մատթեոս 5:16, Հովհ. 15:14, Հովհ. 14:15, Հովհ. 14:23): Մեր հնազանդությունը փառավորում և պատվում է Նրան, ինչի արդյունքում հաճելի ենք լինում Նրան:

Արդյոք հաճելի՞ ենք Աստծուն, թե՞ ոչ: Նրա հետ հաղորդակցվելը, քրիստոնյաների հետ համախմբված լինելը, նրանց հետ խաղաղություն ունենալը և մեր կյանքով Նրա անունը փառավորելը հանգեցնում է Աստծուն հաճելի լինելուն:

Բա.Ֆ.Ֆի Չափարյան

Եթե Հիսուսը հիմա գար...

Եթե Հիսուսը հիմա գար և միտքս գտներ շատ գեղեցիկ խորհուրդներով ու ծրագրերով լի, որոնց մեջ Ինքը որևէ բաժին չունի, ի՞նչ կասեր ինձ:

Եթե Հիսուսը հիմա գար և սերս սառած գտներ Իր հանդեպ, հավատքս՝ տկար և թույլ, Իրեն չսպասող, անհոգ ու անտարբեր վիճակում, ի՞նչ կասեր ինձ:

Եթե Հիսուսը հիմա գար և ինձ գտներ անձնասեր, ով որևէ մեկին չի պատմել Իր և փրկության մասին, որի բյուրավոր օրհնությունները վայելել է, ի՞նչ կասեր ինձ:

Եթե Հիսուսը հիմա գար և ինձ գտներ անհաշտ, քինախնդիր հավատացյալների և մեղավորների հետ, ի՞նչ կասեր ինձ:

Եթե Հիսուսը հիմա գար և ինձ գտներ անհավատարիմ, քնած, ճրագս մարած, ծառայակիցների հետ կռվող, սիրտս կերուխումով, գինովով-յամբ և աշխարհային զբաղմունքներով ծանրացած, ի՞նչ կասեր ինձ:

Եթե Հիսուսը հիմա գար, արդյոք ուրախ կլինեիր ինձ համար, որ արթուն եմ և Հոգով լի կյանք եմ ապրել Իր շնորհով, Իրեն դավանել եմ մարդկանց առջև և փառավորել խոսքով, կյանքով ու վարմունքով: Այն ժամանակ կասեր. «Լավ, բարի և հավատարիմ ծառա, քիչ բաների վրա հավատարիմ եղար, ես քեզ շատ բաների վրա կդնեմ. մտի՛ր քո տիրոջ ուրախության մեջ» (Մատթ. 25:23):

Քրիստոնեական չափանիշներ

Քրիստոնեական չափանիշները տարբեր ժամանակների և տարբեր անհատների մոտ բոլորովին տարբեր են: Մի շարք մարդկանց համար շատ էական և կարևոր են որոշ նյութեր, որոնք ուրիշների համար երկրորդական և անկարևոր են: Օրինակի համար՝ կիրակի օրը սուրբ պահելու չափանիշը բոլորովին տարբեր է շատերի համար: Կիրակի օրը զբոսանքի գնալ քաղաքում կամ ճամփորդել երկրից դուրս, երթևեկության համար դրամ ծախսել, սափրվել և այլն, հաճախ վիճաբանության թեմա են եղել: Չափանիշի մեծ տարբերություն ենք տեսնում նաև Տիրոջ գործի համար տալու և տրվելու տեսակետում: Տասանորդից ավելի տալը մեկի համար անհրաժեշտ պարտավորություն է, իսկ ուրիշի համար տասանորդ տալը կատարելության բարձրագույն չափանիշ է, մյուսի համար սխալ է նկատվում Օրենքով կաշկանդված լինելը, ուստի նա տալիս է այն ժամանակ, երբ սիրտն ուզում է, երբեմն էլ ոչինչ չի տալիս:

Յուրաքանչյուր անհատ Աստվածաշնչում պատկերված օրինակներում աստվածային բացարձակ չափանիշի փոխարեն այսօր ինքն իր համար չափանիշ է որոշել ու ապրում է դրա համեմատ: Սերունդներ առաջ մարդը մի սխալ արարքը մահացու մեղք էր համարում, իսկ այսօր այն դարձել է բնական և հասարակ սովորություն նույնիսկ հավատացյալ կոչվողների շրջանակում: Շատ ցավալի է տեսնել քրիստոնեության չափանիշի օրեցօր անկումը: Ինչը ներելի չէր սրանից մեկ սերունդ առաջ, այսօր ներելի է դարձել ու բնական նույնիսկ կրոնավորի համար: Շատերն իրենց խղճի հանգստությունը և քունը փախցնում են, երբ իրենց դրացուն կամ բարեկամին անախորժ փոքր բառ են ասած լինում ու զգում են այն անմիջապես ուղղելու կարիքը, մինչ մյուս կողմում կանգնած նույնքան և ավելի հավատացյալ կոչվող մի անձնավորություն անարգում է իր ընկերոջը, դրացու հետ ամիսներով չի խոսում, իր գործավորի կամ գործատիրոջ հետ տևական կռվի մեջ է, շարունակ բամբասում է ծանոթների մասին, անարգում եկեղեցու պաշտոնյաներին, հովվին ու դարձյալ մնում է իր ջերմե-

ռանդ հավատացյալի դասակարգում. դասակարգ, որի չափանիշը շատ իջած է:

Տիրոջ սուրբ սեղանին մոտենալը պահանջում էր կատարյալ մաքրություն և սրբություն: Սուրբ հաղորդությանն արժանի համարվելու համար մանրակրկիտ ինքնաքննություն կատարողների թիվը հետըզհետե պակասում է: Եկեղեցու պատասխանատուները դուռը շատ լայն են բացել ու յուրաքանչյուր անհատի թողել են, որ իր անձի պատասխանատվությունը հանձն առնի: Ուստի հաղորդությանը մասնակցելու պայմանի չափանիշն իջել է: Աթոռի և պաշտոնի մոլի թեկնածուների մտահոգությունը հաղորդական անդամների թիվը շատացնելն է միայն:

«Նպատակն արդարացնում է միջոցը» փիլիսոփայությանը հավատացող քարոզիչները և հավատացյալներն իջեցրել են քրիստոնեության չափանիշը:

- Ես եկեղեցու շահի համար սուտ եմ խոսում, եկեղեցու շահի համար կռվում եմ եղբորս հետ, եկեղեցու շահի համար անարգում եմ եղբորս, - ասում է մեկը ու արդարացնում իր բոլոր սխալ արարքները:

Հիսուսն ասել է, որ լայն դռնով շատերը կարող են մտնել, բայց այն տանում է դեպի դժոխք և կործանում, բայց իրական եկեղեցու դուռը նեղ է, որ առաջնորդում է դեպի հավիտենական կյանքը: 20-րդ դարի արագահոս վայրէջքի մեջ շատացող նկարագրի, բարոյականության, արդարության սկզբունքների անկումը թող չազդի քրիստոնեական սկզբունքների վրա:

Միրելի հավատարիմ հավատացյալ եղբայր, քույր, դու մի՛ նայիր վատասերող բազմությանը, մի՛ հետևիր շուրջդ գտնվող ամբոխին, այլ կառչած մնա Աստվածաշնչի անփոփոխ բարձր չափանիշներից, որոնք հավիտենական կյանքի միակ ուղեցույցն են:

Անդրանիկ Նազարյան
Քաղված՝ «Մարանաթա» թերթից

Գտնել հավասարակշռությունը

Որպես երեխաների և պատանիների հետ աշխատողներ պետք է գտնենք հավասարակշռությունը, հատկապես հետևյալ ոլորտներում՝ մեր հավատալիքներում, պատգամում, մեթոդներում և ծառայությունում:

Հավասարակշռության հականիշը ծայրահեղությունն է: Որևէ բանից, որը տանում է ծայրահեղության, պետք է զգուշանալ, քայլեր ձեռնարկել և գտնել հավասարակշռությունը տվյալ իրավիճակում:

Հավասարակշռություն հավատալիքներում

Օրինակ՝ Աստծո Ամենակալ լինելը.

Երկու ծայրահեղություն

- Աստված Ամենակալ է փրկության հարցում:
- Մարդն է պատասխանատու իր փրկության համար:

Հավասարակշռություն. պետք է ավետարանել և քաջալերել երեխաներին, որ վստահեն Տեր Հիսուսին, և նրանք պատասխանատու են դա անելու, նաև աղոթել, որ Աստված գործի նրանց սրտում և կարողություն տա նրանց՝ դա անելու:

Հավասարակշռություն պատգամում

Օրինակ 1. Ուսուցում Աստծո սիրո և սրբության մասին:

Եթե միայն սիրո մասին շեշտենք, երեխաները կարիք չեն զգա փրկության, իսկ եթե միայն սրբության մասին շեշտենք, կիուսահատվեն: Աստծո սրբությունը մարդու փրկությունը անհրաժեշտություն է դարձնում, իսկ սերը փրկությունը հնարավոր է դարձնում:

Օրինակ 2. Երեխաների համար փրկությունը դարձնել շատ բարդ կամ շատ հեշտ:

Եթե պահանջենք, որ արցունքով ապաշխարեն, խոստանան, որ մեղք չեն գործելու, ապա սրա հակառակ տարբերակը՝ չներկայացնենք Ավետարանի պատգամը, միայն ասենք, որ Տեր Հիսուսն ուզում

է փրկել և ակնկալում է տեսնել նրա փոխված կյանքը:

Հավասարակշռություն. չպետք է այնպիսի բարձր չափանիշներ դրնենք, եթե համոզված ենք, որ երեխաները չեն կարող հասնել, պետք է օգնենք, որ նրանք աճեն Տիրոջ Խոսքին հնազանդվելու և Նրան մանանվելու մեջ:

Հավասարակշռություն մեթոդներում

Օրինակ 1. Չափից շատ ճշմարտություններ աստվածաշնչյան մեկ դասում, որոնցից ոչ մեկն էլ երեխան չի սովորում, կամ շատ քիչ ճշմարտություն, որն ասվում է որպես ամփոփում, իսկ երեխաներն արդեն հետքորքրված չեն լսում:

Հավասարակշռություն. պետք է պատմել դաս, որը գրավիչ է, մանրամասնորեն սովորեցնել ճշմարտություն՝ ներկայացնելով կիրառություն փրկված և չփրկված երեխայի համար:

Օրինակ 2. Դնշում գործադրել երեխայի որոշում կայացնելու համար, կամ վերաբերել դրան շատ սառը և չկարևորելով:

Պետք է երեխաներին հրավիրենք փրկվելու քաջալերելով և ոգևորությամբ, միևնույն ժամանակ զգուշանալով, որ չփորձենք անել Սուրբ Հոգու գործը:

Հավասարակշռություն. պետք է օգտագործենք հետաքրքիր մեթոդներ՝ չնոռանալով, որ ծրագրի կենտրոնը պետք է Աստծո Խոսքի ուսուցումը լինի, քանի որ հավատքը Աստծո Խոսքը լսելուց է գալիս:

Հավասարակշռություն ծառայությունում

Օրինակ 1. Աշխատելու ընթացքը

- Մեկը միշտ զբաղված է, նույնիսկ առողջության հաշվին: Նրանք համոզված են, որ եթե գործի որոշակի ծրագրով, որոշակի ձեվով, ուրեմն հաստատ արդյունք կունենան:
- Մյուսը շատ պասիվ է, քանի որ հավատում է, որ Աստված ամեն ինչ կանի:

Հավասարակշռություն. պետք է ջանասեր լինենք և նվիրված մեր գործին, միևնույն ժամանակ ապավինելով Աստծուն, ոչ թե ինքներս մեզ:

Օրինակ 2. Հանգիստ

- Ակտիվ աշխատողը հաճախ աշխատամոլ է դառնում: Նա միշտ աշխատում է, հանցավոր է զգում, երբ չի աշխատում, երբ ազատ ժամանակ ունի, ձգտում է որևէ բան անել, թեկուզ թերթ կարդալ, հեռուստացույց դիտել:
- Մյուս ծայրահեղությունն այն է, երբ ամեն ինչ թեթև ես ընդունում, առավոտները երկար ես քնում, ձգտում ես երկար ընդմիջումներ աշխատանքի ժամին:

Հավասարակշռություն. պետք է ժամանակ գտնել օրվա մեջ հանգրստանալու, ծրագրել շաբաթվա մեջ ազատ օր հանգստի համար և ունենալ տարեկան արձակուրդի շրջան:

Փորձենք պահել հավասարակշռությունը մեր հավատալիքներում, պատգամում, մեթոդներում և ծառայությունում:

Մասնկանց ավետարանչության ընկերակցություն

Եվս մեկ տարի

Ղուկաս 13:1-9

Ամեն տարվա ավարտը սկիզբն է մեկ այլ տարվա: Շատերի համար տարվա ավարտը կյանքի քննություն է: Այդ պահերին հիշում ենք մեր ձախողումները, դասեր քաղում դրանից ու հետո նորից մոռանում:

Մեր ձախողումների մասին հիշելիս մենք պետք է ազնիվ ու գիտակից լինենք, պետք է մտածենք, թե որքան ենք Տիրոջ համար արգասաբեր եղել:

Թզենու առակի մեջ երեք բան կա, որոնք պետք է մտապահենք: Նախևառաջ պետք է այդ առակը կիրառենք մեր քրիստոնեական կյանքում: Խաղողի այգու տերը Հայր Աստվածն է, այգեպանը՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը, իսկ պտղատու ծառերը մենք ենք՝ Քրիստոսի հետևորդներս:

Արդյոք մեր կյանքի գարուններին պտուղ տվե՞լ ենք Տիրոջը, թե՞ վատնել ենք մեր երիտասարդության ոսկե տարիները: Արդյոք պատանի հասակում Աստծուն տվե՞լ ենք մեր անդրանիկ ու լավագույն ուժը, թե՞ թույլ ենք տվել, որ մեղքը սպառնի մեզ: Միջին տարիքում մի՞թե շարունակում ենք թույլ տալ, որ աշխարհիկ արժեքները կլանեն մեր տարիները: Գո՞ւցե մենք օրացույցով արդեն կես դար ապրել ենք, բայց դեռ հոգևոր մանուկներ ենք: Այս հարցերը պետք է տանք ինքներս մեզ ու անկեղծ պատասխանենք՝ քննելով մեր կյանքը:

Այնուհետև մենք պետք է հաշվի առնենք Հիսուսի խոսքերը՝ հիշելով, որ Նա Հոր՝ Աստծո առջև բարեխոսում է մեզ համար. «Տե՛ր, մեկ տարի էլ ինձ տո՛ւր, ու ես կփորեմ և պտուղ կբերեմ»:

Այստեղ տեսնո՞ւմ եք Աստծո ողորմածությունը: Որքա՛ն հաճախ է Նա մեզ հնարավորություն տվել: Մենք այս տարի պետք է համարենք Աստծո անսահման շնորհքի ժամանակաշրջան: Ժամանակն Աստծունն է, և Նրա ողորմածությունն է, որ կասեցնում է «արդարության կացնի» հարվածը: Մի՞թե ուզում ենք վիրավորել Աստծո ողորմածությունը՝ այս տարի մեր ունեցած լավագույնը Նրան չտալով:

Երբորդ՝ այստեղ խոսվում է Աստծո շնորհի և համբերության սահմանների մասին: Այգեպանը խնդրել էր մեկ տարով հետաձգել: Եթե անգամ հայցողը Հիսուսն է, նույնիսկ այդ դեպքում ողորմածության խնդրանքը սահմաններ ունի:

Սեզանից ոմանք ըկերներ և ընտանիքի անդամներ ունեին, որոնց համար այս տարին վերջին տարին էր: Այս առակը պետք է սթափեցնի այն քրիստոնյային, ով Տիրոջը չի տալիս իր լավագույնը: Հիմա է մեր Տիրոջ պատվիրանները պահելու ժամանակը, որովհետև չգիտենք, թե վաղն ինչ է լինելու:

«Մի՛ պարծենա վաղվա օրով, որովհետև չգիտես, թե օրն ինչ կծնի» (Առակ. 27:1):

Մեր այգեպանը՝ Հիսուսը, Աստծո Սուրբ Խոսքով մշակում ու բեղմնավոր է դարձնում, ուրեմն եկեք այս տարի պտուղ տանք Նրա համար: